

[Grethe Philip]

at der overalt holdes igen på lønudviklingen. Jeg siger udtrykkelig overalt, fordi jeg har indtryk af, at der blandt mange lønmodtagergrupper er en forståelse for, at det i hvert fald er uhyre beskedne lønstigninger, de kan få, om overhovedet nogen. Men hvad de synes at være endnu mere optaget af end, om der er en mulighed for lønstigning, er, om nogle andre grupper løber af med en lønstigning, så de selv relativt sakker bagud.

Det er mit indtryk, at sådan har det været i adskillige år, og at det igen ved disse overenskomstforhandlinger er det helt afgørende, at der ikke er nogle grupper, der får tilranet sig en fordel, som de andre føler at de på en eller anden måde må betale.

Vi mener i det radikale venstre, at for at en sådan lønpolitik skal blive en realitet, må forskellige forudsætninger være opfyldt. Vi har foreslået forskellige ændringer og nydannelser i lovgivningen, og jeg vil særlig pege på vores forslag om afgørende ændringer i vores skattesystem. De store fradrag, som vi kører med, og som udnyttes i stadig stigende omfang, begunstiger de mere velstillede på de mindre velstillede bekostning. De har en social slagside, og de bevirker, at progressionen bliver mindre end tilsigtet. Desuden er de også medvirkende til, at hele skattesystemet bliver overordentlig uigennemskueligt, og det er i sig selv et minus ved en lovgivning.

Jeg vil også nævne, at det radikale venstre har fremsat forslag om lønmodtagernes medejendomsret. Vi har noteret os, at ØD er taget af bordet i de generelle krav ved hovedorganisationernes forhandlinger, men det er vel at mærke det ØD, som er formuleret af LO, og som indeholder forslag om oprettelse af store, centrale fonds. Det radikale venstre har et andet forslag fremme, uden centrale fonds, et forslag, der både vil stimulere opsparingen i samfundet, øge mulighederne for investering i erhvervene og give medarbejderne løbende andel i virksomhedernes eventuelle overskud. Vi foreslår, at folketinget fastlægger en rammelovgivning, der derefter kan tilpasses individuelt ude i den enkelte virksomhed. Vi mener, at hvis man kommer igennem med vores forslag, vil det være et led i at gøre overenskomstforhandlingerne lettere, et led i at give lønmodtagerne forståelse for, at selv om de er tilbageholdende, sker det ikke således, at andre,

nogle få, der sidder inde med lederskabet og ejendomsretten i virksomheden, får fordelene, men sådan, at der sker en forbedring af hele den danske økonomi til fordel for os alle sammen.

Regeringen har, som også andre har været inde på, været uhyre beskeden med nye initiativer. Man kan vistnok have lov til at sige, at samarbejdet mellem socialdemokratiet og venstre ikke har været indbyrdes inspirerende, i hvert fald ikke så inspirerende, at vi andre har kunnet se nogen resultater af det.

Det radikale venstre er af den opfattelse, at der i landets samlede økonomiske politik er et stort område, som vi må se nærmere på. Det er jo sådan, at økonomer plejer at sige, at den økonomiske politik hviler på 3 hovedhjørnestene, nemlig på finanspolitikken, på lønpolitikken – eller indkomstpolitikken, om man vil – og på pengepolitikken. Det er ejendommeligt at se, hvor lidt folketinget gennem årene har interesseret sig for og været optaget af pengepolitikken og i mange tilfælde slet ikke blander sig i den, men overlader det til regeringen, og det til trods for, at pengepolitikken og rentefoden har en overordentlig stor indflydelse på hele det økonomiske liv, har indflydelse på omkostningsniveauet og dermed på vores konkurrenceevne og har indflydelse på hele byggeriets omfang og på, hvem der kommer til at bære byrderne ved et byggeri.

Kreditpolitikken, som vi fører den, bliver stadig mere uoverskuelig, og også dér kan jeg sige uigennemsigtig. Vi har på et enkelt område, der er vigtigt for hele vores pengepolitik, Nationalbanken, en lovgivning, der går helt tilbage til 1936, og som må betragtes som aldeles forældet. Jeg kan kun nævne, at der endnu i loven står regler om guldindløselighed. Det radikale venstre foreslår derfor her ved finanslovdebatten, at regeringen nedsetter en pengepolitisk kommission. Kommissoriet skal omfatte ikke alene snævre pengepolitiske spørgsmål om f. eks. den korte rente, pengeinstitutionernes likviditet og valutaspørgsmål, men skal gå langt videre og også omfatte et bredt spektrum af de penge- og kreditpolitiske spørgsmål.

Under en tidligere debat i denne samling, den 28. november 1978, ved første behandling af et lovforslag om udlånslofter sagde det radikale venstres ordfører, hr. Niels Hel-